

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 222.795 van 11 maart 2013
in de zaak A. 197.896/IX-6960**

In zake : Martin CARRISSEMOUX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Tineke Verstraete
kantoor houdend te 9032 Gent-Wondelgem
Sint-Markoenstraat 14
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken
die woonplaats kiest bij
de federale politie DGS/DSJ
gevestigd te 1050 Brussel
Fritz Toussaintstraat 8

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 8 oktober 2010, strekt tot de nietigverklaring van de in de brief van 5 augustus 2010 van de gerechtelijk directeur van de federale gerechtelijke politie te Kortrijk vervatte beslissing “waarbij impliciet wordt beslist” dat Martin Carissemoux niet mag terugkeren naar zijn oorspronkelijke functie van rechercheur in de sectie “drugs en hormonen”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 209.669 van 13 december 2010 zijn de debatten heropend en is beslist om het beroep tot nietigverklaring verder te behandelen volgens de gewone rechtspleging.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Joke Goris heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 december 2012.

Kamervoorzitter André Vandendriessche heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tineke Verstraete, die verschijnt voor de verzoeker, en Kirsten Peeters, adviseur, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Joke Goris heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De feitelijke gegevens van de zaak zijn uiteengezet in het arrest nr. 209.669 van 13 december 2010.

IV. Het voorwerp van het beroep

4. In het tussenarrest nr. 209.669 van 13 december 2010 is uiteengezet dat de formele beslissing om een besluit over de terugkeer van de verzoeker naar de sectie drugs en hormonen uit te stellen totdat het resultaat bekend is van de gerechtelijke procedures die de verzoeker tegen het bestuur heeft ingesteld, niet gezien kan worden als een loutere bevestiging van de eerdere beslissing van 15 oktober 2008 -bevestigd op 27 februari 2009- om de verzoeker verder in de dienst AIK tewerk te stellen, maar dat zij neerkomt op een nieuwe weigering om de actuele rechtstoestand van de verzoeker -zijn tewerkstelling op het AIK- te wijzigen in de door hem gevraagde zin. Dat is het voorwerp van het voorliggende beroep.

V. Ontvankelijkheid van het beroep

Standpunt van de partijen

5. Volgens de verwerende partij heeft de verzoeker geen belang bij het beroep aangezien hij na een vernietiging terugvalt in de situatie geschapen door de beslissing van 27 februari 2009 en hij derhalve nog steeds op het AIK geaffecteerd zal zijn.

6. De verzoeker antwoordt daarop dat na een vernietiging zijn vraag tot terugkeer naar de sectie opnieuw onderzocht zal moeten worden. Hij brengt in dat verband ook in herinnering dat de Raad van State in het arrest nr. 209.669 gesteld heeft dat zijn tijdelijke verwijdering uit de sectie vanwege de directeur het engagement inhield om zijn situatie opnieuw te onderzoeken.

Beoordeling

7. De verzoeker heeft op 28 juni 2010 aan de verwerende partij laten vragen om terug te keren naar zijn oorspronkelijke functie van rechercheur in

de sectie drugs en hormonen, waar hij op 12 maart 2007 uit verwijderd was met het oog op het inbouwen van een afkoelingsperiode. Op die vraag heeft de gerechtelijk directeur een antwoord gegeven dat voor de verzoeker negatief uitviel. De eventuele vernietiging van die beslissing dwingt de ter zake bevoegde overheid tot een nieuwe beoordeling van de vraag van de verzoeker en geeft hem opnieuw uitzicht op een gunstige beslissing.

De exceptie wordt niet aangenomen.

VI. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

8. De verzoeker voert de schending aan van de formele en de materiële motiveringsverplichting.

Hij betoogt dat de bestreden beslissing geen “wettelijke referenties” bevat zodat het voor hem onmogelijk is om de beslissing inzake de “interne verschuiving” naar de dienst AIK te kwalificeren: hij weet niet of beslist werd in het kader van de statutair voorziene mogelijkheid van een herplaatsing, van een detachering of van een mobiliteit; het is niet aan hem om uit te maken welke procedure de overheid voor ogen had toen zij hem een “interne verschuiving” opdroeg. Maar ook de feitelijke overwegingen waarop de bestreden beslissing steunt doorstaan de motiveringstoets niet: vooreerst niet waar de verwerende partij terugvalt op motieven van vroegere beslissingen omdat zij -in zoverre zij wel op impliciete wijze kunnen dienen als motief voor de bestreden beslissing- niet meer gelden -de afkoelingsperiode is verstreken, hij heeft nu inzicht in het ILP, dat hij goed werk verricht kan hem niet verweten worden en er moet op een andere wijze gezorgd worden voor de vervanging van personeelsleden- en vervolgens niet waar verwezen wordt naar allerlei procedures

die de verzoeker zou hebben ingediend, aangezien hem niet verweten kan worden dat hij zijn rechten tegenover het bestuur wil vastgesteld zien, terwijl ook niet concreet wordt aangegeven welke procedures de verwerende partij in overweging heeft genomen.

Hij voegt daar dan “volledigheidshalve” aan toe dat zijn “interne verschuiving” naar het AIK geen deugdelijke grondslag heeft omdat de gerechtelijk directeur die deze beslissing nam -hoofdcommissaris Lebrun- alleen die bevoegdheid heeft voor de gedeconcentreerde gerechtelijke directie, terwijl de dienst AIK niet onder die dienst ressorteert.

9. De verwerende partij antwoordt dat het middel gericht is tegen de beslissingen van 12 maart 2007, 15 oktober 2008 en 27 februari 2009, die evenwel definitief geworden zijn omdat ze niet tijdig bestreden werden. Bovendien blijkt uit die beslissingen dat wat oorspronkelijk in het besluit van 12 maart 2007 als een ordemaatregel aan de verzoeker werd opgelegd, inmiddels geëvolueerd is tot een maatregel van orde die louter in het dienstbelang genomen is, aangezien de beslissing van 15 oktober 2008 stelt dat de verzoeker in de dienst AIK tot tevredenheid presteert en daar niet alleen nuttig, maar zelfs nodig is. Zij besluit dat, waar de verzoeker opmerkt dat hij niet weet op grond van welke procedures de verwerende partij haar beslissing uitstelt, hij toch zelf moet weten om welke procedures het hier gaat.

10. De verzoeker herhaalt in zijn repliek dat de bestreden beslissing geen “wettelijke referenties” vermeldt en dat ook de vermelde feitelijke overwegingen de motiveringstoets niet doorstaan. Hij betoogt dat de beslissingen uit het verleden slechts een tijdelijk karakter hadden en golden tot zij heroverwogen werden. Er kan hem dan ook niet tegengeworpen worden dat hij de beslissing van 12 maart 2007 niet bestreden heeft. De bestreden beslissing is geheel nieuw en haar motieven moeten kunnen worden getoetst. In de mate dat verwezen wordt naar de motieven van de vroegere beslissingen -wat de bestreden beslissing zelfs niet doet-, merkt hij op dat niet wordt uiteengezet welke “oude

motieven” nog van toepassing zijn op de inmiddels gewijzigde situatie van de verzoeker en dat het hernemen van die motieven zeker de vraag oproept of zij nu nog wel gelden. In ieder geval geldt dit niet meer voor het motief dat er nood is aan zijn aanwezigheid in het AIK, aangezien de twee vacante plaatsen daar inmiddels ingenomen zijn. Hij herhaalt ook dat de verwerende partij niet aantoont waarom de aanwezigheid van de verzoeker de goede werking van zijn oorspronkelijke dienst zou verstoren. Wat het motief van de aanhangig gemaakte procedures betreft, stelt hij opnieuw dat de verwijzing te vaag is en derhalve een ondeugdelijk motief uitmaakt en dat inhoudelijk dergelijk motief getuigt van misbruik aangezien hij toch zijn rechten voor de rechter moet kunnen afdwingen.

11. In zijn laatste memorie stelt de verzoeker nog dat de verwerende partij uitdrukkelijk beslist heeft om zijn toestand te handhaven en dat zij in die zin verplicht was haar besluit, in de mate dat het hem benadeelde, formeel te motiveren. Die handhaving van zijn rechtstoestand moet ook door de bevoegde overheid getroffen worden en daarbij komt dan artikel 105 van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus (hierna: WGP) aan bod. Het besluit bevat geen enkele juridische overweging. In de mate dat het besluit steunt op overwegingen uit vroegere beslissingen, kan de Raad van State er thans de deugdelijkheid nog van onderzoeken en moet hij vaststellen dat de inmiddels gewijzigde situatie een bijzondere verklaring noodzaakte, die hier niet wordt gegeven. Ook wat betreft de verwijzing naar opgestarte procedures verschaft de verwerende partij geen enkele duidelijkheid, maar vermeldt zij alleen stijlformules en ook inhoudelijk voldoet die motivering niet aangezien zij zijn recht op toegang tot de rechter belemmert. Ter zake stellen dat het motief niet kennelijk onredelijk is en veeleer getuigt van behoorlijk bestuur is onterecht, aangezien het merendeel van de procedures gericht is tegen hoofdcommissaris Lebrun die in elk geval zijn overste blijft.

Beoordeling

12. De verzoeker verzet zich tegen het besluit van de gerechtelijk directeur van de federale politie te Kortrijk waarbij deze voorlopig geen beslissing neemt over de terugkeer van de verzoeker naar de dienst waaruit hij op 12 maart 2007 voor een beperkte maar onbepaalde periode overgeplaatst is. Laatstgenoemde beslissing werd door de verzoeker niet bestreden en heeft dus definitief een plaats verkregen in het rechtsverkeer; de rechtsgeldigheid van die beslissing kan nu niet meer in vraag worden gesteld. Dat de verzoeker moeite heeft met de rechtsgrond waarop de beslissing van 12 maart 2007 steunt, doet te dezen dan ook niet ter zake: zijn tewerkstelling bij het AIK moet als een vaststaand gegeven bij het onderzoek van deze zaak betrokken worden.

Hetzelfde geldt voor de beslissing van 15 oktober 2008, die hernomen is op 27 februari 2009 en waarbij zijn terugkeer naar de sectie drugs en hormonen geweigerd is: door die beslissingen niet te bestrijden hebben zij definitief rechtskracht verkregen en de regelmatigheid van de motieven ervan kan thans in het kader van de hier bestreden beslissing niet meer in vraag worden gesteld. De verzoeker is wel van oordeel dat de bestreden beslissing de motieven van deze vroegere besluiten herneemt aangezien de gerechtelijk directeur in zijn brief van 5 augustus 2010, waarin de bestreden beslissing vervat ligt, ook stelt dat, in zoverre de verzoeker in zijn aanvraag van 28 juni 2010 een relaas gaf van de antecedenten, “deze al ruimschoots aan bod zijn gekomen in allerlei procedures en briefwisseling”, maar in die stelling wordt hij niet gevolgd. Verwijzen naar wat voorafging om de discussie af te lijnen, betekent immers niet dat die beslissingen met inbegrip van hun motieven hernomen of bevestigd worden.

De bestreden beslissing ligt geheel vervat in het antwoord op punt 5 van de brief van 28 juni 2010 en betreft de beslissing om de verzoeker alsnog binnen het AIK te houden op grond van de redenering dat de verzoeker “naast procedures bij allerlei instanties ook gerechtelijke procedures heeft ingespannen zowel op penaal, civielrechtelijk als administratief vlak” en dat het de

directeur aangewezen voorkomt de uitslag van “de rechterlijke uitspraken terzake af te wachten vooraleer een beslissing in overweging te nemen”.

13. De formele motiveringsplicht strekt ertoe de bestemming van een beslissing in kennis te stellen van de redenen waarom een bepaalde beslissing genomen is. Alleen wat beslist wordt moet worden verduidelijkt, niet wat erin vervat ligt of wat eruit volgt.

De verzoeker benadert de aangelegenheid vanuit het nadeel dat hij ervan ondervindt -hij mag niet terugkeren-, maar dat is slechts het gevolg van wat formeel beslist wordt, te weten dat er voorlopig geen wijziging in zijn tewerkstelling wordt gebracht. De bestreden beslissing bevat wat dat betreft wel degelijk een reden -het afwachten van de rechterlijke uitspraken in de aangespannen procedures- en die reden kan het besluit dragen. De formele motiveringsplicht is derhalve niet geschonden.

14. De verzoeker betwist de deugdelijke grondslag van de bestreden beslissing. In dat kader moet de Raad van State onderzoeken of de redenen die het bestuur heeft aangenomen, steun vinden in de gegevens van het dossier en of die redenen in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. Te dezen betreft het de vraag of de verwijzing naar het afwachten van de rechterlijke uitspraken de beslissing om de terugkeer van de verzoeker uit te stellen een deugdelijke grondslag kan verlenen.

15. De verzoeker wijst op de vaagheid van het motief, aangezien hij niet kan uitmaken welke aangespannen procedures tot grondslag van het besluit zijn genomen.

Is die opmerking in beginsel terecht, dan dient zij in gevallen als het onderhavige toch sterk gerelativeerd te worden, nu de verzoeker niet betwist dat hij daadwerkelijk met de verwerende partij in procedures verwickeld is en dat in bepaalde daarvan nog een rechterlijke uitspraak genomen moet worden. In dat opzicht weet hij dus wel goed wat het bestuur hem kwalijk neemt en kan hij van de

vaagheid bij de formulering van het aangehouden motief geen nadeel ondervonden hebben. Het is overigens significant dat de verzoeker zich beperkt tot een louter defensieve opstelling -hij verwijt het bestuur vaagheid- en zelf geen poging doet om uiteen te zetten waarom de procedures die hij aangespannen had voor de verwerende partij geen reden konden zijn om zijn terugkeer naar de sectie drugs en hormonen langer uit te stellen. Die opstelling ondermijnt zijn geloofwaardigheid.

16. Voor de beoordeling van de vraag of de verwerende partij met recht de beslissing over de terugkeer van de verzoeker kon uitstellen zolang de rechter geen uitspraak gedaan heeft over de betwisting, heeft de Raad van State slechts een marginale beoordelingsbevoegdheid.

Het argument dat het motief de rechten van de verzoeker miskent of beperkt, is niet terecht. Er wordt immers alleen een gevolg gehecht aan een vrijwillige keuze die de verzoeker gemaakt heeft, zonder die keuze zelf te veroordelen of af te straffen.

Het is op zich niet kennelijk onredelijk om een personeelslid, dat de relatie met het bestuur bemoeilijkt met allerlei vorderingen, af te houden van een voordeel totdat de problemen uitgeklaard zijn. Vereist is wel dat de uitspraak die afgewacht wordt een uitkomst kan bieden voor de problemen die zich stellen, dit wil zeggen dat er een verband bestaat tussen de uitspraak en de beslissing over de terugkeer. Gewis moet dat bewijs in beginsel door de verwerende partij geleverd worden, maar ook hier kan worden vastgesteld dat de verzoeker zelf geen enkele inspanning doet om, met betrekking tot de vorderingen die hij zelf ingesteld heeft, uiteen te zetten waarom zij niet kunnen bijdragen tot een uitklaring van de situatie waarin hij zich bevindt. Integendeel, in haar verweer ten aanzien van het tweede middel verwijst de verwerende partij naar een procedure wegens pesten door een sectiechef, hetgeen de verzoeker niet betwist en hetgeen inderdaad een uitstel van beslissing kan verantwoorden.

De verzoeker brengt geen gegevens aan die de Raad van State kunnen doen besluiten tot de kennelijke onredelijkheid van het in aanmerking genomen motief.

17. Het middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

18. De verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing een verdoken tuchtsanctie is die de tuchtwet miskent en met machtsafwending genomen is. Hij verwijst naar het feit dat hij op de dienst AIK tewerkgesteld blijft terwijl de afkoelingsperiode, die oorspronkelijk aan de basis lag van zijn interne verschuiving naar die dienst, verlopen is. Hij ziet dat, samen met de herhaalde weigering om hem naar de dienst drugs en hormonen te laten terugkeren en de steeds wijzigende motivering daarvan, als een bestraffend element. Ook de verwijzing naar het instellen van procedures bewijst het bestraffend karakter van de maatregel.

19. De verwerende partij antwoordt dat de bestreden beslissing niet steunt op een schuldig gedrag. Het feit dat de beslissing last berokkent volstaat niet om het disciplinair karakter ervan te aanvaarden: de bedoeling om te bestraffen voor een feit waarvoor hij verantwoordelijk gesteld wordt, moet door de verzoeker aangetoond worden. Noch de verwijzing -oorspronkelijk- naar een afkoelingsperiode, noch het thans gehanteerde motief -het afwachten van de afloop van ingestelde procedures- beoogt een gedraging te bestraffen, maar wil integendeel slechts een einde stellen aan de verstoorde werking van de dienst. Zij verduidelijkt dat één van de ingeleide procedures verband houdt met pesten op het werk en dat dit moet uitgeklaard zijn alvorens de verzoeker teruggeplaatst kan worden; zij voegt daaraan toe dat de diverse procedures erop wijzen dat een

afkoelingsperiode nog steeds nuttig is en dat haar niet kan worden verweten een voorzichtige houding aan te nemen.

20. De verzoeker repliceert dat niet aangetoond wordt dat de goede werking van de dienst verstoord zou zijn geweest of dat er spanningen bestonden onder de personeelsleden, zodat er ten onrechte verwezen wordt naar een afkoelingsperiode. Volgens hem wordt ook niet aangetoond dat zijn herplaatsing als ordemaatregel voldoet aan de proportionaliteitsregel, wat het bestaan van een verdoken tuchtmaatregel aantoont. De verwijzing naar diverse procedures kadert niet in de goede werking van de dienst en het motief wordt nu voor het eerst vermeld, hetgeen aantoont dat de verwerende partij beseft dat de motieven die vroeger werden gehanteerd niet deugdelijk zijn.

21. In zijn laatste memorie herhaalt de verzoeker nog dat de verwerende partij niet aantoont dat de bestreden beslissing een plaats heeft in de goede werking van de dienst en dat een aantal “feiten” de kwaadwillige opstelling van de verwerende partij bewijzen, zoals het aanvoeren van steeds nieuwe motieven die geen verband houden met de goede werking van de dienst teneinde zijn tewerkstelling op het AIK te bestendigen, de ontstentenis van bewijzen inzake spanningen onder het personeel, het niet overwegen van een minder nadelige beslissing, de verwijzing naar procedures die hem niet ten kwade kunnen worden geduid en die hem bij de vorige beslissingen niet verweten werden, het miskennen van het advies van de Algemene Inspectie en het afwijzen van een bemiddelingsprocedure door het AIG.

Beoordeling

22. Een maatregel, die voorgesteld wordt als een maatregel van inwendige orde of als een ordemaatregel, kan in werkelijkheid bedoeld zijn als een straf. Om tot het bestaan van een dergelijke niet-veruitwendigde bedoeling van het bestuur te kunnen besluiten is vereist dat het dossier, dat aan de Raad van State wordt voorgelegd, blijk geeft van bepaalde concrete gegevens die, desgevallend in

hun samenhang beschouwd, het bewijs bevatten dat het in de eerste plaats de bedoeling van het bestuur was om de verzoeker te straffen voor een misdraging. Het komt de verzoeker toe voor de Raad van State de onuitgesproken bedoeling van het bestuur aannemelijk te maken.

23. De overplaatsing van de verzoeker naar de dienst AIK met het oog op het invoeren van een afkoelingsperiode -dus als maatregel van orde- is een juridisch vaststaand gegeven dat op zich hier niet meer ter discussie gesteld kan worden. Dat niet ingegaan wordt op zijn vraag om terug te keren naar zijn dienst van oorsprong -in voorgaande beslissingen omdat de verzoeker in zijn nieuwe dienst goed werk levert en nu omdat gerechtelijke procedures worden afgewacht- houdt geen bewijs in van de bedoeling om de verzoeker te straffen. Dat bewijs is ook niet vervat in de omstandigheid dat de gerechtelijk directeur andere motieven aanvoert om de verzoeker buiten de sectie drugs en hormonen te houden. Ook in hun samenhang brengen die gegevens de Raad van State niet tot de overtuiging dat het bestuur de verzoeker heeft willen bestraffen.

24. Het middel is niet gegrond.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

25. De verzoeker voert in zijn memorie van wederantwoord een nieuw middel aan, dat hij van openbare orde acht. Hij stelt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt welke reglementaire bepaling de gerechtelijk directeur bevoegd maakte om de bestreden beslissing te treffen. Het middel sluit eigenlijk aan bij de bijkomende argumentatie die de verzoeker bij zijn eerste middel ontwikkelde, te weten dat hem nooit duidelijk gemaakt is op welke rechtsgrond de gerechtelijk directeur hem een “interne verschuiving” van de ene directie naar de andere kon opleggen. Getransponeerd naar de hier bestreden beslissing betekent dit dat de gerechtelijk directeur niet kon beslissen om hem bij ordemaatregel in de

dienst AIK te houden, aangezien het AIK niet behoort tot de gedeconcentreerde dienst waarvoor de gerechtelijk directeur bevoegd is.

26. In zijn laatste memorie benadrukt de verzoeker nog dat de gerechtelijk directeur niet bevoegd is om beslissingen te nemen met betrekking tot het personeel van het AIK. Hij zet uiteen dat de artikelen 93 en 105bis WGP, noch het koninklijk besluit van 14 november 2006 een rechtsgrond kunnen vormen voor het optreden van de gerechtelijk directeur: uit artikel 93 WGP blijkt dat het AIK niet behoort tot de gerechtelijke directie; de artikelen 3 en 8 van het koninklijk besluit van 14 november 2006 moeten in dat licht gelezen worden en sluiten niet uit dat het AIK valt onder de directie van de operationele politionele informatie. Waar artikel 105bis WGP handelt over het functioneel beheer van de gerechtelijke informatie -dat onder de leiding van de gerechtelijk directeur staat- verhindert dit niet dat dezelfde bepaling stelt dat het dagelijks logistiek en administratief beheer tot de bevoegdheid van de directeur-coördinator behoort. In zoverre verwezen wordt naar de ministeriële omzendbrief MFO 6 stelt hij dat die omzendbrief niet conform artikel 105bis WGP is, volgens hetwelk de regeling van de werking van het AIK gebeurt bij in ministerraad overlegd koninklijk besluit en dat in ieder geval de regeling van het koninklijk besluit van 14 november 2006 primeert. Hij merkt ten slotte ook nog op dat artikel 100bis WGP de informatiegaring opdraagt aan de commissaris-generaal en dat uit het feit dat hij zijn vraag tot terugkeer gericht heeft aan de gerechtelijk directeur geen conclusie mag worden getrokken, aangezien hij zijn vraag eenvoudigweg gericht heeft tot degene die tot zijn verwijdering had beslist.

Beoordeling

27. De verzoeker heeft in zijn verzoekschrift de bevoegdheid van de gerechtelijk directeur betwist in de mate hij daarmee ingreep op een dienst waarvoor hij niet bevoegd was. Hij trekt dit nu door naar de beslissing om hem alsnog niet naar zijn dienst van oorsprong te laten terugkeren. De verwerende partij heeft in haar memorie van antwoord de problematiek niet aangesneden. De

omstandigheid dat de onbevoegdheid nu als een afzonderlijk middel expliciet tegen de bestreden beslissing wordt aangevoerd, heeft de rechten van de verwerende partij niet miskend. Het middel is ontvankelijk.

28. Volgens de verzoeker kan de gerechtelijk directeur geen beslissing nemen over zijn terugkeer naar de sectie drugs en hormonen, aangezien de bestuurlijk directeur-coördinator het AIK onder zijn bevoegdheid heeft.

29. De arrondissementele informatiekruispunten zijn door artikel 93 WGP ingericht als functionele eenheden die binnen elk gerechtelijk arrondissement fungeren als platform om de werkzaamheden op het stuk van gegevensverwerking tussen de lokale politie en de federale politie te regelen en als instrument voor het beheer van de opdrachten van gerechtelijke en bestuurlijke politie (Parl. St. Kamer, 2001-2002, nr. 1683/1, p. 23). Zij vormen blijkens die bepaling met de gedeconcentreerde gerechtelijke directies een onderdeel van de algemene directie gerechtelijke politie.

Artikel 105bis WGP omschrijft hun opdracht en regelt hun werking als volgt:

“Het arrondissementeel informatiekruispunt vervult, in de omschrijving waarvoor het bevoegd is, een ondersteunende rol bij de verwerking van informatie.

Het arrondissementeel informatiekruispunt vervult zijn opdrachten zowel ten behoeve van de federale politie als van de lokale politie en bijgevolg dragen de federale politie en de lokale politie daadwerkelijk bij tot de samenstelling en de werking ervan.

Het dagelijks logistiek en administratief beheer van het arrondissementeel informatiekruispunt gebeurt door de bestuurlijke directeur-coördinator.

Het functioneel beheer van de gerechtelijke informatie wordt waargenomen door de gerechtelijke directeur, die hiervoor de verantwoordelijkheid draagt.

Het functioneel beheer van de bestuurlijke informatie wordt waargenomen door de bestuurlijke directeur-coördinator, die hiervoor de verantwoordelijkheid draagt.

De Koning kan, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de regels betreffende de samenstelling en de nadere werkingsregels van de informatiekruispunten bepalen”.

30. De wet regelt de werking van het AIK en geeft het een plaats binnen de structuur van het politieapparaat, maar bevat geen bepaling over de administratieve toestand waarin het personeel van die dienst zich bevindt. Met andere woorden, het is niet omdat er volgens artikel 93 WGP functioneel twee diensten naast elkaar bestaan, dat het personeel niet inwisselbaar is en dat het op administratief vlak niet onder de leiding van dezelfde directeur kan staan.

De wet bepaalt niet wat bedoeld wordt met “het dagelijks logistiek en administratief beheer” van het AIK, waarvan sprake in artikel 105bis WGP. Aangenomen dat dit dagelijks beheer ook betrekking heeft op het treffen van individuele beslissingen omtrent de tewerkstelling van de betrokken personeelsleden in de dienst, kan die bevoegdheidstoewijzing bij gebrek aan uitdrukkelijke regeling toch geen betrekking hebben op de aanwijzing van de politieambtenaren die in een andere dienst geaffecteerd zijn; aan de directeur-coördinator de bevoegdheid verlenen om personeel dat onder het gezag van de gerechtelijk directeur valt voor het AIK aan te wijzen, zou hem de bevoegdheid verlenen om in te grijpen op de werking van diensten waarover hij geen rechtstreeks gezag uitoefent. Bij ontstentenis van een uitdrukkelijke regeling ligt het dan ook in de redelijkheid dat de beslissing tot aanwijzing van de ambtenaren voor het AIK genomen wordt door de leiding van de dienst van oorsprong van de betrokkene.

31. Binnen dat wettelijk kader was de gerechtelijk directeur bevoegd om de verzoeker aan te wijzen voor een tewerkstelling in het AIK. Hij blijft dan ook bevoegd om aan die tewerkstelling een einde te maken of, zoals te dezen, de beslissing over die beëindiging uit te stellen.

Het middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 11 maart 2013, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

André Vandendriessche